

PORANNNA

— ILUSTROWANY DZIENNIK INFORMACYJNY WSCHODNICH KRESÓW —

N° 6983.

Lwów, piątek, 22 lutego 1924.

Rok XV.

Przemytnicy wódki zabili senatora.

Aktor w przebraniu masażystki.

MISTRZ BOKSU I JEGO NAJMŁODSZY UCZEŃ.



Najgłośniejszy z szampionów boksu, słynny Jack Dempsey, przebywający obecnie na wywczasach w modnej miejscowości kąpielowej na półwyspie Floryda, trenuje w sztuce bokserskiej młodzianka Jackie Otto, 8-letni ten chłopiec już teraz zdradza wielkie zaciecie w kierunku „pieściarstwa” i obiecuje, że doszedłszy do wieku dojrzałego, położy obecnego nauczyciela wspinałem „knock-out”.

Przekładanie z jednej kieszeni do drugiej.

Tak należy nazwać system kredytowania jazdy koleją dla władz państwowych, rujnujący budżet naszych kolei.

Lwów, 21. lutego.

Stosunki wojenne, powodując bardzo wiele doniosłych zmian w naszym życiu społecznym, politycznym i gospodarczym, stworzyły — między innymi — zasadę kredytowego odprawiania w polskim kolejnictwie przedewszystkiem przewozów i przejazdów wojskowych, a ponadto innych władz i urzędów w Państwie. W czasie trwającej wojny i bezpośrednio po wojnie była ta zasada nie tyle dobra, ile raczej wygodna, bo np. nie potrzebowano z góry opłacać gotówką niezliczonych transportów wojska itp., a zresztą gotówkę przeznaczano na pokrycie wydatków, które z konieczności musiały się odrazi-

wić efektywnym pieniądzem, a nawet złotem. Poza wojskiem przyznano w szczególności powyższą ulgę: Prezydium Rady ministrów, wszystkiemu ministerstwu i rozmaitym podległym im władzom, jak: Urzędowi ziemskiemu, Urzędowi emigracyjnemu, Zarządowi państwowych domen i lasów; a dalej policji państw., misjom zagranicznym, państw. fabrykom tytoniu itd. w niekończoność. Jednym słowem... sprawa wyglądała w rzeczywistości tak iż przeważająca część przewozów i przejazdów na koleji odbywała się na kredyt za dodatkowym zarachowaniem i wpłatą należności przez kredytobiorcę i zaledwie za znikomą

ilość przewozów i przejazdów ściśle prywatnych, pobierała kolej opłaty przewozowe w gotówce. Proceder ten trwał przez parę lat, a i do dzisiaj jeszcze przewozi i jeździ wojsko na kredyt, policja państwa zaś częściowo na kredyt, częścią wogóle bezpłatnie.

Latwo zrozumieć, że skutkiem takiego postępowania skarb kolejowy stale walczył z olbrzymimi deficytami, a to w następstwie ustawicznych zaległości we wpłatach i nad wyraz poważnych opóźnień w wyrównywaniu przedkładanych rachunków kredytowych, nie mówiąc już o stratach z powodu wprost szalonego spadku waluty. Poza tem wypada zauważyć, iż kwestje owych przeróżnych kredytów należało umować w ramach rozlicznych i nieraz dość skomplikowanych postanowień, co powodowało ogromne wydatki na papier, druk, robociznę. Wreszcie trzeba było utworzyć przy poszczególnych Dyrekcjach kolejowych specjalne biura transportów kredytowanych i zająć w nich więcej sił, mających za zadanie badać pod względem merytorycznym i formalnym stosy napływających z podwładnych urzędów kolejowych dowodów przewozowych, formować rachunki itp. Naturalnie to samo kontrolowały z kolei rzeczy w własnym zakresie odnośne władze kredytobiorcze, tracąc w danej materji sporo drogiego czasu i energii.

Ujemne strony kredytowania przez kolej należności przewozowych i przejazdowych polegały także i na czem innym: Oto wbrew istniejącym postanowieniom, nie przestrzegano ich w wielkiej ilości

wypadków, a jeśli zarząd kolejowy musiał zwłaszcza co do transportów wojskowych — niejednokrotnie uznawać dane kredyty, nie respektowali później dotyczących rachunków interesowani kredytobiorcy. Wywiązywała się stąd żmudna i przewlekła korespondencja, naprodukowała się moc aktów, powstawały rozliczne wątpliwości czyli, co za tem idzie, straty dla skarbu kolejowego, gdyż nieuchronny w podobnych razach biurokracizm pożerał dużo pracy, papieru i t. d.

Jak zatem wykazano, zasada odprawiania przez kolej wszelakich przewozów i przejazdów na kredyt stanowi prawdziwą kulę u nogi dla Zarządu kolejowego, a Skarbowi kolejowemu przynosi niebawm straty i szkody. Wreż katastrofalnie przedstawia się ta rzecz obecnie, kiedy oparto gospodarkę w kolejnictwie na gruncie samowystarczalności. Dlatego należałoby czym prędzej znieść ów oślawiony kredyt, niech bezwzględnie wszystkie instytucje i władze państwowe płacą z góry gotówką za transport i przejazd koleją, a z pewnością deficyt koleji bardzo poważnie się zmniejszy. —

Dziwić się tylko należy, iż tu i owdzie uważa się za przyczynę kiepskiego stanu gospodarczego w kolejnictwie mało znaczący zresztą fakt pewnych ulg przejazdowych przyznanych oddawna kolejarzom, a nie dostrzega się owego tramu w tym budżecie państwowym, jakim jest wożenie wszystkiego, co „państwowe” na kredyt lub za darmo przy olbrzymich wydatkach na ten przewóz, remont, opłatę personalu i t. p.

Regulowanie granicy polsko-czeskiej.

(Telefonem od naszego korespondenta).

(M) Na dzisiejsze posiedzenie senowej komisji budżetowej z racji omawiania budżetu Ministerstwa spraw zagranicznych przybył prof. Stel, komisarz rządu polskiego komisji zagranicznej polsko-czechosłowackiej. Przedstawił on prze-

gląd pracy komisji zagranicznej, przedkładając plany, fotografie, ilustrujące trudności, które są związane z ustalaniem granicy polsko-czechosłowackiej. Sprawozdanie to złożyło na komisji budżetowej, jak najlepsze wrażenie.

Walne zebranie Związku Inwalidów.

Lwów, 20. lutego.

Doroczne Walne Zebranie Związku Inwalidów wojennych (Kolo Lwów), odbyło się 10. bm. w sali Strzelnicy. — Przybył poseł na Sejm Brygadier Maczyński. Zebranie zagał przez inż. K. Lisowski, wzywając do zajęcia zdecydowanego stanowiska w sprawie Domu Inwalidów we Lwowie, który obecnie Min. Spr. W. przekształcić chce na mieszkania prywatne i szpital wenerycznie chorych, wyrzucając inwalidów do baraków z łaski użyczonych. Po sprawozdaniach udzielono absolutorjum ustępującemu Zarządowi. Po wyborach do wydziału weszli: inż. K. Lisowski, W. Stawarski, T. Dojleczyk, A. Maguder, J. Farynfarz, W. Preisner, J. Adłokant i J. Ratajski, Kom. rewiz. Dr. Marbach, Fiałkowski, Kińczuk, Mularski i Gut. Sąd koleżeński Dr. Durkacz, Farynfarz, Fiałkowski, Ratajski i Nitk.

W końcowych rezolucjach uchwalono: Wezwać Sejm i Rząd do oddania Domu Inwalidów we Lwowie do dyspozycji Min. Pracy i Opieki Sp. Odnieść się do władz kompetentnych z żądaniem przyspieszenia wypłaty pensji Inwalidom i wdowom. Protest przeciwko wyjęciu kiosków inwal. z pod ochrony lokatorów, protest przeciwko szykanom policji lwowskiej odnośnie do kioskarzy. Rezolucje wzywające Sejm i Rząd do wydania zarządzeń w sprawie przyjmowania inwalidów i ich rodzin na członków kas chorych i rezolucje w sprawie krzywdzących orzeczeń działającej obecnie Inwalidzkiej Komisji Odwoławczej we Lwowie, do której zgromadzeni żądają powołania przedstawiciela Związku.

Zgromadzenie zakończono oświadczeniem zebranych, że masy inwalidzkie stoją твердо na stanowisku prawnopafistw., i okrzykami na cześć Rzeczypospolitej i Prezydenta.

NADESLANE.

TANIEC ZŁOTA i NĘDZY

J. AURIOL.

Zabiłem służącą!

Przekład z francuskiego K. R.

— Tak jest, panie sędzio — zabiłem naszą służącą. Ale Bóg świadkiem, że niechcący. Chciałem ją tylko nastraszyć — i dać dobrą nauczkę.

— Strzelaniem z rewolweru?

— Tak. Strzelałem bardzo celnie, chciałem jej tylko puścić kulkę koło ucha. Niestety — ruszyła się niespodzianie — i kula ją zabiła!

— Żałujesz pan swego czynu?

— Żałuję tego, że zabiłem. Ale służącej nie żałuję.

— Wiem, że pan się ze służbą obchodzi dobrze, płaci pensje regularnie, daje dobrze jeść. Jakaż to mucha ukłuła pana wtedy tak nagle?

— Żeby to jedna mucha tylko! Tysiące, setki tysięcy takich ukłuć znosiłem, — aż mi się w końcu miarka przebrała.

— Co pan masz do powiedzenia na swą obronę?

Zawiadamiam moich Sz. Odbiorców, iż
DIWANY PERSKIE
osobiście przeze mnie w Konstantynopolu zakupione
na nadeszły.
Na składzie znajduje się piękny wybór najlepszych gatunków w wielkościach do 5x6 metrów włącznie.
I. BLÜHBAUM, Kraków, Dietłowska 81.
Sprzedaż hurtowna. 3977

Jeszcze w sprawie okrucieństw na „wyspie śmierci”.

RZĄD BOLSZEWICKI STARA SIĘ ZATRZEĆ FATALNE WRAŻENIE WIADOMOŚCI O RZEZI WIĘZNIÓW.

(Oryginalna korespondencja „Gazety Porannej”).

Pogranicze polsko-sow., 20. lutego.

W uzupełnieniu podanych przez nas we wczorajszym numerze „Gazety Porannej” informacji o potwornej rzezi więźniów na „wyspie śmierci”, donosimy, iż dopiero obecnie — po dwumiesięcznym milczeniu, rząd sowiecki ogłosił w „Izwiestjach” krótki a charakterystyczny komunikat, mający na celu uspokojenie opinii publicznej. Komunikat stwierdza, iż w końcu grudnia ub. r. na wyspie Sołowickiej rzeczywiście zdarzył się smutny wypadek (!) starcia politycznych więźniów z czerwonoarmiejcami, pełniącymi służbę ochronną w obozie koncentracyjnym.

tyny wypadek (!) starcia politycznych więźniów z czerwonoarmiejcami, pełniącymi służbę ochronną w obozie koncentracyjnym.

Komunikat dalej wymienia nazwiska zastrzelonych i z ironją dodaje, iż dochodzenia w sprawie tych zająć prowadzi specjalna komisja pod przewodnictwem członka „Wołka” Smirnowa. W końcu „Izwiestja” zapewnijają, iż wyniki dochodzeń zostaną w swoim czasie podane do publicznej wiadomości.

Jakie to będą te „wyniki” — już obecnie łatwo sobie wyobrazić.

Ostrożnie z oszustwami podatkowymi.

Lwów, 21. lutego.

Głośna listopadowa afera kupców Chaima Stalita, Józefa Katza i Maurycego Kreutzera, którzy związali się przy ulicy Słonecznej nie tylko w spółkę handlową towarów bławatnych, lecz równocześnie w szajkę, grabiącą Skarb Polski przez prowadzenie fałszywych ksiąg dla celów podatku przemysłowego, znajduje dalsze swoje etapy w śledztwie karnem i zbliża się do smutnego epilogu

przed krótkimi sądownymi. Przynajmniej, jak łódź na wiosnę, głoszone buńczucznie przez sfery, patronujące z lubością nieuczciwości podatkowej, wieści o skruszonym sercu prokuratora, dopatrującem się rzekomo w oszustach podatkowych, ściganych niewinnie białych jagniąt. Warto, by rozprawa sądowa, jaka wypłoszy niewątpliwie z rozgorączkowanych głów podwójną buchalterkę kupiecką, zgromadziła wszystkich nieuczciwych podatników.

których machinacje rzuciły zupełnie niezawinione cienie na ciężką pracę urzędników skarbowych, porajających się w niezwykle trudnych warunkach z niesumiennością ludzka. —

Wice P. S. B. w Rawie Rishiel.

Rawa Ruska, 20. lutego.

W dniu 17 bm. odbył się tu wielki wiec ludowy PSI., na który Zarząd Powiatowy zaprosił także posłów Bryła i Pawłowski, by się wyśmiać z swego postępowania. Wymienieni jednak wzięli na wiec nie przybyć. W szeregach wypełnionej sali „Sokoła” zgromadzili się włościanie, miejscowa inteligencja oraz niemal wszyscy członkowie partii PPS. Ci ostatni przybyli w sukurs Bryłowi, który od chwili rozłamu zyskał szczególniejszą u nich sympatię. Z ramienia PSL. przybył poseł Hulak i Bajsarowicz, wiceprezes Zarządu Okręgu, oraz sekretarz p. Sroka. Poseł Hulak w pięknej i wysoce patriotycznym przemówieniu wskazał znaczne trudności w budowaniu Polski na zgłiszczacz wojny światowej, apelując do konsolidowania się całego żywiołu polskiego do pracy nad rozbudową Państwa. Wyczerpujący i rzeczowy referat, oparty na ścisłych danych, na temat polityki bieżącej oraz gospodarczego położenia Państwa wygłosił red. Białke.

Niezwykłe charakterystyczne było przemówienie posła Bajsarowicza, który stwierdził, że nie orientując się dokładnie w sytuacji politycznej, gdyż stał zdala od politycznego wiru, wahał się w sumieniu, co ma zrobić, gdy otrzymał po śp. posle Przewrockim mandat do Sejmu. Socjaliści, którzy na wiecach stale tworzą przyboczną gwardię posła Bryła, otworzyli mu oczy, gdyż kogo oni bronili, ten z pewnością nie jest obrońcą chłopów i przedstawicielem wsi. Potępili w dosadnych słowach rozbijając robotę Bryła i Pawłowski, wzniesł okrzyk na cześć prezesa Witosa, który włościanie z entuzjazmem powtórzili. Wice skończył się odśpiewaniem „Koty” Konopnickiej.

Zauważyć należy, że prowokujące zachowanie się na wiecu nauzczyka Swobody, który nieustannie przeszkadzał posłom, wywarło różne uwagi o jego moralnej wartości.

ZNIESIENIE WALKI Z DROŻYZNĄ?

Warszawa. (Tel. G. P.) „Echo Warsz.” notuje pogłoskę o możliwości zniesienia naczelnego Komisarjatu do walki z drożyzną.

— Pochodziła ona z Alzacji...
— To jeszcze niczego nie dowodzi.

— Panie sędzio, — proszę mi nie przerywać, — inaczej nie dojdziemy do końca.

— Słucham zatem.

— Pochodziła z Alzacji, z okolicy Strassburga. Służyła u nas trzy lata. Niechże mi te trzy lata policzone będą kiedyś na sądzie ostatecznym!

— Bez irazesów, bardzo proszę!

— Panie sędzio — w takim momencie człowiek mimowoli myśleć musi o życiu przyszłym.

— No już dobrze, dobrze! Cóż dalej?

— Zatem — służyła u nas pełne trzy lata. Podobnego potwora nie widziałem jeszcze nigdy w życiu! Systematycznie — powiedziałbym — niszczyła pomalą całą naszą umebłowanie, tukała lustra, łamała nogi od foteli, rozdzierała pokrycia, niszczyła obrazy. Kiedy deszcz padał, otwierała na rozcież okna od salonu, — aby „oczyszczyć powietrze”, jak mówiła.

Nie była gorszą ani głupszą od innych, do rozpaczy jednak dopro-

wadzała mnie swą tepotą i niezamąconym niczem spokojem. Każde, najprostsze polecenie powtarzała po trzy, cztery razy, — zanim je zrozumiała.

— Cóż dalej?

— Zdarzało się naprzykład, że idąc z kuchni upuszczała na ziemię cały serwis stołowy. A kiedy który talerz upadłszy nie stłukł się, uważała ze zdumieniem: „Patrzajcie — jeden talerz jeszcze cały — a to ci dopiero!” — Nie minął jeden dzień, by czegoś nie stłukła. Dostałem już poprostu choroby nerwowej!...

— Ale wracamy do samej zbrodni!

— Panie sędzio, to nie była zbrodnia, — tylko przypadkowe zabójstwo.

— Słucham więc.

— Otóż tego dnia odwiedziła nas moja siostra ze swą trzyletnią córeczką. Miały być na obiad szparagi — po raz pierwszy w tym roku. Kiedy usiedliśmy przy stole, pokazało się, że moja mała siostrzenica zaledwie sięgała ręką do brzegu stołu. Wołam więc służącą:

— Józiu, przynieś z mego poko-

ju księgę adresową, — podłożyłam ją na krzesło.

Józia wraca po chwili — niosąc album widoków, maleńką broszurkę, grubą może na palec.

— Ależ nie ta! — Idź, tam na biurku mojem leży taka gruba księga adresowa Paryża i okolicy, dwa tomy, oprawione w szare płótno. Idźże prędzej. Mówiłem ci, że chcę ją podłożyć tej malej, by jej lepiej było siedzieć.

Pobiegła — po jakich pięciu minutach wraca — ale bez książki.

— No, a gdzież książka. — zawolałem, już cały zdenerwowany.

— Bo proszę pana — nie wiem...

— No — czegoż jeszcze nie wiesz? Gadaj!

— Nie wiem — czy — przynieść tę księgę adresową Paryża, czy też okolicy?

Tego było mi już zanadto! Wydobyłem rewolwer — i strzeliłem. A teraz jedno pytanie: czy pan sędzio zrobił będąc na mojem miejscu?

— Strzeliłbym tak samo bez namysłu!

Otwarcie teatru żołnierskiego światlicey 19 Pułku piech.

Lwów, 20. lutego.

W niedzielę, 17. b. m., odbyło się uroczyste otwarcie Teatru żołnierskiego i światlicey 19. p. p. Odświeżony Lwowa na Cytadeli. W uroczystości wzięli udział gen. Jędrzejewski i Thullie, delegacje korpusu oficerskiego lwowskich oddziałów, delegacje szeregowych, a nadto delegacji Teatrów Miejskich i T-wa Teatrów i chórów włościańskich.

Poświęcenia nowej placówki kulturalnej dokonał ks. mjr. Bombas. Słowo wstępne wygłosił por. Tatarzyński, poczem popisywał się chór żołnierski 19 p. p. pod batutą płk. p. d. Szt. Gen. Pieniążka. Orkiestra 19 p. p. odegrała m. i. polonez układu swego kapelmistrza p. Osady. Zakończyła uroczystość jednoaktówka.

Teatr żołnierski 19 p. p. powstał wyłącznie o własnych siłach żołnierzy. Funduszu zakładowego dostarczyły urządzone specjalnie na ten cel zabawy i wieczorki. Dekoracje, scenę, zdobienie sali i t. d., wykonali sami żołnierze. Oni również są aktorami nowego teatru, który przez niedzielne, popularne przedstawienia pragnie dostarczyć godziwej i taniej rozrywki. Reżyserem jest inicjator i najgorętszy orderownik teatru por. Tatarzyński.

W chwili obecnej czynne są we Lwowie cztery teatry żołnierskie, a to przy 6. Baonie Sanit., 6. Dywizji żandarmerji, 40. p. p. i 19. p. p. — Jako szczęśliwą nowość powitać trzeba myśli por. Tatarzyńskiego ogłoszenia konkursu na sztuki sceniczne, przeznaczone dla żołnierza i wzbogacenia w ten sposób naszej bardzo ubogiej jeszcze biblioteki scen wojskowych.

Walny Zjazd „Strzelca“

Lwów, 20. lutego.

24. lutego zjadą się do Warszawy delegaci oddziałów Związku Strzeleckiego z całego terytorjum Rzeczypospolitej. Zjazd ten budzi wielkie zainteresowanie w społeczeństwie, które oczekuje od niego odpowiedzi na szereg pytań, jakie wypadki ostatnich miesięcy w stosunku do Strzelca wysunęły.

Niezależnie od tego Zjazd musi poddać gruntownej analizie nie tylko stosunek poszczególnych członków armii do Związku Strzeleckiego, ale i całą politykę M. S. Wojsk., która w ostatnich czasach poczęła się zarysowywać w kierunku decentralizacji pracy przysposobienia wojskowego. Myślą przewodnią Zjazdu będzie oparcie prac Związku w możliwie najszerszych granicach o własne siły przez zwiększenie kadr instruktorskich, uzyskanie własnych boisk sportowych, stadionów i t. d., oraz wydobywanie własnych środków finansowych na skutecznienie i rozszerzenie tych zamierzeń.

Zgłoszenia na Zjazd napływają w ogromnej ilości. Zjazd ten niewątpliwie da wyczerpującą odpowiedź na wszystkie wątpliwości, a strzelcy odpowiedź tę zaniosą pod każdą strzechę, gdzie zdrowa idea powszechnego przygotowania do obrony Państwa była dotąd jedynym dążeniem w pracy strzelców i ich sympatyków.

Zjazd odbędzie się w sali Stowarzyszenia Handlowców przy ul. Siennej Nr. 16.

KINO LEW. Dzisiaj czwartek 22. lutego PREMIERA.

TA?... CZY TAMTA?...

Dramat w 6 akt. W gł. roli ulubieniec kobiet M. ANGELO i przepiękna ELWIRA VAUTIER. — Piękne zdjęcia, bogata wystawa i wspaniała gra.

Komiwojażer petruszewyczowski.

KS. KUNICKI W ROLI AGITATORA. — HAJDAMACKA ORGANIZACJA DUCHOWIENSTWA. — FUNDUSZE GADZINOWE NA „UKRAIŃSKIJ PRAPOR“.

Lwów, 19. lutego.

(W.) Protektorat nad grupką zasiepieńców petruszewyczowskich, nazywającą siebie niezawisłą grupą ukraińskiej partji trudowej, objął proboszcz świętojurski ks. prałat Kunicki. Od jakiegoś czasu odhyla on tajemnicze wycieczki po prowincji i organizuje kółka dla popierania tych, bardzo podejrzanej konducji, „niezawisłościowców“.

Specjalnie stara się przyciągnąć do tej grupy duchowieństwo ruskie, oskarżając dawny zarząd partji trudowej, że zaniedbywał jego interesy stanowe na korzyść polityki i zamalał bronił spraw wiary i etyki.

O tej ostatniej powinności ks. prałata jak najmniej mówić, a przynajmniej do czasu oczyszczenia się

przed sądem z zarzutów uczynionych mu publicznie w „Ridnym Kraju“ z powodu pokrzywdzenia rodzaju ś. p. ks. Folisa.

W podrózkach agitacyjnych zbiera ks. Kunicki dotki na wydawnictwo pisma rewolwerowego „Ukraiński Prapor“, które jeszcze ma odwagę bronić katkolomnej polityki Petruszewycza.

Kto jak kto, ale duchowieństwo powinno się w poczuciu godności stału swego trzymać z daleka od działalności demagoga tego już chociażby z tego względu, że byłoby to ciężkim grzechem, wierząc w Boga, oddawać pokłon... bałwanowi politycznemu, którego własne społeczeństwo wyeliminowało z pośród siebie.

Aktor w przebraniu masażystki.

CHCIAŁ OGLĄDAĆ PIĘKNE RZECZY, ALE ROZCZAROWAŁ SIĘ, NIE MÓGŁ WYTRZYMAĆ I... DRAPNAŁ.

Wiedeń, 19. lutego.

(AZ.) W jednym z wiedeńskich zakładów kąpielowych przyjęto nową masażystkę na oddziale kobiet, która wyróżniała się dziwną grzecznością wobec kąpiących się pań, zdradzając jednak brak „fachowości“ w wykonywaniu swego zawodu. Jakkolwiek postać masażystki miała w sobie coś z mężczyzny, jednak kobieca twarz uspokajała wszelkie co do tego wątpliwości.

Nowa masażystka zaskarbiła sobie

też z czasem sympatię kąpiących się pań, które ubiegały się o jej usługi.

Po pewnym czasie masażystka znikła, i okazało się, że był to mężczyzna aktor, który z powodu braku miejsca w teatrze, przebrany za kobietę, spełniał funkcję masażystki. — Dlaczego uciekł? Bo nie mógł wytrzymać. Przekał się, jak opowiadają inne współpracujące z nim masażystki, że kobiety są prawdziwie piękne... tylko w kostiumach

Przygoda rozstargnionej panny u fryzjera

TAK SIĘ ZACZYTAŁA W INTERESUJĄCEJ LEKTURZE, ŻE POZWOLIŁA SOBIE BEZWIEDNIE OBCIAĆ WŁOSY. — NIESZCZĘŚCIE, JAKIE Z TEGO WYNIKŁY. — POSZKODOWANA WYTOGORLIWEMU FRYZJEROWI.

Paryż, 18. lutego.

(cez.) Pisma paryskie donoszą o tragicomicznej historii, jaka przydarzyła się pięknej sekretarce pewnej dużej firmy paryskiej. Mianowicie siedząc u fryzjera zaczytana w interesującej lekturze francuskiej, niezauważyła, że w czasie czytania fryzjer przyciął i zaokrąglił jej włosy na wzór chłopięcej głowy. „Operacja“ ta pociągnęła fatalne skutki: W pierwszym rzędzie narzeczony pięknej panny, zakochany w jej pięknych długich włosach zerwał z nią, rodzice wy-

rzekli się jej, nie wierząc historii z ilustrowaną gazetą, na dobitkę złego „chłopięca główka“ pociągnęła za sobą stratę posady, ponieważ szef oświadczył, że u siebie w biurze takiego uczesania ścierpieć nie może. By się usprawiedliwić wobec rodziców, narzeczonego oraz odzyskać posadę, piękna panna wytoczyła fryzjerowi proces, którego wynik zależeć będzie od tego czy sąd uzna lekturę za dostatecznie interesującą, ażeby mogła służyć za dostateczny dowód rozstargnienia.

Przemysłnicy wódki zabili senatora.

Zemsta za stosowanie prohibicji.

Nowy Jork, w lutym.

Stwierdzono pozytywnie, że senator Greene zamordowany został przez organizację potajemnego handlu alkoholem. Jeden z agentów urzędu prohibicyjnego i dwóch ucze-

stników potajemnego handlu byli przez senatora Greena pociągani do odpowiedzialności za udział w niedozwolonych spekulacjach trunkami. Policja aresztowała ich jako domniemych sprawców zbrodni.

Zebrań starszych urzędników kolejowych.

Lwów, 20. lutego.

Wczoraj odbyło się w gmachu Dyrekcji kolejowej liczne zebranie urzędników kolejowych w sprawie pokrzywdzenia przy obecnym zaszerogowaniu na podstawie nowej ustawy uposażeniowej z dnia 9. października 1923 i odnośnych przepisów wykonawczych.

Pokrzywdzeni rekrutują się z kategorii urzędników, którzy bądź to za czasów austr., bądź to przez polskie M. K. Z. zamianowani zostali radcami i inspektorami, wzgl. star. radcami i nadinspektorami kolejowymi.

Zebrań licznie pracownicy dali wyraz swojemu rozgoryczeniu i postanowili jednomyślnie wystosować zażalenie do miarodajnych czynników i tak długo trwać niezłomnie przy swych słusznych żądaniach, dopóki nie zostaną zrealizowane.

Zgromadzeni uchwalili ponadto zwrócić się do star. rady p. Flacha, głębokiego znawcy stosunków personalnych w kolejnictwie, a ożywionego zawsze najlepszymi chęćmi koleżeńskimi, aby tak samo, jak w sprawie przyznania szczebla za wyższe studia zajął się i tą sprawą. Spodziewamy się, że p. minister Tyszką poinformowany dokładnie o stanie sprawy, zarządzi bezwzględnie uchylenie tej tak rażącej krzywdy i okaże tej sprawie również tyle życzliwości, z jaką się zajął przyznaniem szczebla za studia wyższe.

Uwięzienie „siemigrodzkiego rozbitnika“.

„OFICER HUZARÓW“ BIENESI ARRESTOWANY W WIEDNIU.

Wiedeń, 20. lutego.

Poszukiwany od kilku lat przywódca band rozbójniczych, które terroryzowały Siedmogród, Stefan Bienesi, były oficer huzarów, został aresztowany w końcu przez detektywa, z którym Bienesi w chwili aresztowania stoczył rozpaczliwą walkę. Bienesi lupy ze swoich wypraw lokował w banku w Galaczu. Jeden z jego wspólników, upoiwszy Bienesiego, podniósł za jego zezwoleniem z tego funduszu 10 tysięcy funtów szterlingów i uciekł z niemi do Ameryki, wskutek czego Bienesi znalazł się wkrótce potem bez środków do życia. Wspólnicy Bienesiego zostali równocześnie aresztowani w Ameryce.

Papiernicy obiecali nie podnosić cen.

Warszawa, 20. lutego.

W ministerstwie przemysłu i handlu odbyła się konferencja przedstawicieli przemysłu papierniczego. Tematem obrad była uchwała komitetu celnego, tycząca się zniesienia ulg celnych na papier drzewny. Uchwalono nieznaczna podwyżkę z tem zastrzeżeniem, że papiernicy nie podniosą ceny papierów tak długo, póki rzeczywiste koszty produkcji nie zmuszą ich do tego. Ministerstwo przemysłu i handlu będzie tym organem, który ustali ewentualnie zmiany warunków wytwarzania papieru.

WIELKI WYBUCH AMUNICJI W ANGLJI.

Londyn. (Tel. G. P.) Wskutek wybuchu patronów karabinowych w fabryce Eryth na prawym brzegu Tamizy zginęło 11 kobiet robotnic, 1 wermistrz, a oprócz tego wskutek pożaru zasypanych zostało 14 robotników pod gruzami płonących budynków.

